

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z odwołania M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w Ł.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Łodzi
z udziałem zainteresowanej E. R.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 18 marca 2025 r.,
skargi kasacyjnej E. R. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 5 kwietnia 2024 r., sygn. akt III AUa 771/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[SOP]

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2024 r. oddalił apelację E. R. od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 29 maja 2023 r. oddalającego odwołanie płatnika składek od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Łodzi z 15 grudnia 2021 r. stwierdzającej, że E. R. jako pracownik u płatnika składek M. sp. z o.o. nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od 9 sierpnia 2017 r., albowiem wymieniona posiada 99 udziałów we wskazanej spółce i pełni w niej funkcję Prezesa Zarządu, będąc jedynym członkiem zarządu, zaś drugi wspólnik posiadający 1 udział jest jedynie wspólnikiem

iluzorycznym, w związku z czym po stronie pracodawcy brak jest osoby, która mogłaby wydawać E. R. jako pracownikowi polecenia i egzekwować ich wykonanie, co oznacza, że po stronie pracownika i pracodawcy występuje ta sama osoba.

Od powyższego orzeczenia skargę kasacyjną wywiodła E. R. Zaskarżając orzeczenie Sądu Apelacyjnego w całości, zarzuciła mu naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a) art. 83 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na błędnym uznaniu, że umowę o pracę pomiędzy E. R. a M. sp. z o.o. zawarto dla pozoru;

b) art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 6 pkt 4, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 22 § 1 k.p. przez ich niezastosowanie i błędne uznanie, że E. R. nie może zostać objęta tytułem do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych jako pracownik M. sp. z o.o., a to ze względu na brak spełnienia jednego z elementów stosunku pracy tj. brak podporządkowania pracodawcy;

c) art. 22 § 1 k.p. w zw. z art. 13 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że E. R. nie zawarła skutecznej prawnie umowy o pracę z M. sp. z o.o. z siedzibą w Ł., bowiem element pracowniczego podporządkowania jest wykluczony w sytuacji, gdy umowę o pracę ze spółką z ograniczoną odpowiedzialnością zawiera jej większościowy wspólnik, który jednocześnie jest jej członkiem zarządu w sytuacji, gdy umowę taką uznać należało na ważną i skuteczną z uwagi na dopuszczalność autonomicznego modelu podporządkowania pracowniczego;

d) art. 22 § 1 k.p. przez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że E.R. nie była pracownikiem M. sp. z o.o., bowiem brak modelowego (tradycyjnie pojmowanego) podporządkowania w stosunku pracy E. R. powoduje, że *de facto* nie doszło do nawiązania stosunku pracy w rozumieniu przepisów Kodeksu pracy w sytuacji, gdy tradycyjnie pojmowany model podporządkowania ewoluuje oraz pojawia się podporządkowanie mające charakter autonomiczny, a tym samym wspólnik w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością może być w niej zatrudniony na podstawie umowy o pracę także wtedy, gdy jest prezesem zarządu i ma większościowy udział w tejże spółce;

e) art. 22 § 1 k.p. w zw. z art. 203 § 1 k.s.h. przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że nie doszło do skutecznego zawarcia umowy o pracę pomiędzy E. R. a M. sp. z o.o. w sytuacji, w której umowa o pracę była prawną formułą zapłaty dla skarżącej za jej czynności w zarządzie spółki (art. 203 § 1 k.s.h.);

f) art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez błędną wykładnię polegającą na nieprawidłowym ustaleniu, że na gruncie ubezpieczeń społecznych spółkę M. spółka z o.o. należy traktować jako spółką jednoosobową, a tym samym E. R. jako większościowy wspólnik podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność, a nie jako pracownik.

Mając powyższe zarzuty na względzie, skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, alternatywnie wniosła o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i zmianę wyroku Sądu Okręgowego przez ustalenie, że E. R. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od 9 sierpnia 2017 r. jako pracownik u płatnika składek M. Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. Ponadto wniosła o zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania.

We wniosku skarżąca jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała się na potrzebę wykładni przepisu art. 13 pkt 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 22 § 1 k.p., formułując w tym zakresie następujące pytania:

„Czy wspólnik spółki z ograniczoną odpowiedzialnością może być w niej zatrudniony na podstawie umowy o pracę m.in. w zakresie zarządzania majątkiem spółki, także wtedy, gdy jest jej prezesem zarządu, jak i ma większościowy udział w tejże spółce?”; „Czy w przypadku zawarcia umowy o pracę ze spółką przez jej większościowego wspólnika i zarazem prezesa zarządu m.in. w zakresie zarządzania majątkiem spółki można mówić o podporządkowaniu takiego pracownika wobec pracodawcy?”;

„Czy można *a priori* założyć, że element pracowniczego podporządkowania jest zawsze wykluczony, gdy większościowy wspólnik dwuosobowej spółki z

ograniczoną odpowiedzialnością zawiera z tą spółką umowę o pracę na stanowisku związanym m.in. z zarządzaniem majątkiem spółki, będąc jednocześnie jej członkiem zarządu?"; „Czy większościowy wspólnik dwuosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością będący jednocześnie prezesem zarządu tej spółki, który zawarł umowę o pracę ze spółką m.in. w zakresie zarządzania majątkiem spółki, podlega ubezpieczeniom społecznym na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, tj. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność, czy na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 13 pkt 1 tejże ustawy tj. jako pracownik?”.

Skarżąca powołała się również na potrzebę wykładni przepisów prawa wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, a mianowicie: art. 8 ust. 6 pkt 4 i art. 13 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 22 § 1 k.p. przez wyjaśnienie, „czy wspólnik spółki z ograniczoną odpowiedzialnością może być w niej zatrudniony na podstawie umowy o pracę m.in. w zakresie zarządzania majątkiem spółki, także wtedy, gdy jest jej prezesem zarządu, jak i ma większościowy udział w tejże spółce, a tym samym czy w takim przypadku można mówić o podporządkowaniu takiego pracownika wobec pracodawcy?"; art. 13 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez wyjaśnienie, „czy można *a priori* założyć, że element pracowniczego podporządkowania jest zawsze wykluczony, gdy wspólnik dwuosobowej spółki z o.o. zawiera z nią umowę o pracę, gdy jednocześnie jest jej członkiem zarządu, a wykonuje zatrudnienie na stanowisku związanym m.in. z zarządzaniem majątkiem spółki?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek skargi kasacyjnej o przyjęcie jej do rozpoznania jest nieuzasadniony.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest

oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, strona wnosząca skargę kasacyjną powinna sformułować w niej wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz ze stosownym uzasadnieniem. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty prawne świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy (K. Antonów, A. Jabłoński, B. Suchacki, J. Witkowski (w:) K. Antonów, A. Jabłoński, B. Suchacki, J. Witkowski, Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie odrębne w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych. Komentarz, Warszawa 2014, art. 475¹).

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., czyli istniejącej potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Odwołanie się do tej przesłanki wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo jego niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego z: 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; 25 lipca 2024 r., I CSK 3777/23, LEX nr 3740727; 28 stycznia 2025 r., III USK 401/23, LEX nr 3831126).

Skarżącą obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (postanowienie Sądu Najwyższego z: 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, LEX nr 570112; 22 października 2024 r., I USK 293/23, LEX nr 3815143). W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie

wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z: 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522; 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493; 4 kwietnia 2023 r., III USK 233/22, LEX nr 3580170; 9 października 2024 r., I USK 60/24, LEX nr 3778874). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z: 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124; 6 czerwca 2023 r., II PSK 64/22, LEX nr 3724324).

Odnosząc się do twierdzenia skarżącej o potrzebie wykładni, należy zauważyć, że wykładnia zagadnień prawnych przedstawionych przez nią we wniosku ma swoje ugruntowane podstawy w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Do podnoszonych przez skarżącą w skardze kasacyjnej kwestii Sąd Najwyższy odniósł się już w swoim orzecznictwie, w tym między innymi w wyrokach z: 5 lutego 1997 r. (II UKN 86/96, OSNAPIUS 1997 nr 20, poz. 404); 17 października 2017 r. (II UK 451/16, LEX nr 2427158); 22 sierpnia 2019 r. (I UK 160/18, LEX nr 3551037) oraz w postanowieniu z 14 września 2022 r. (I USK 11/22, LEX nr 3487751), w których wskazał, że w dotychczasowej judykaturze przyjmuje się jednolicie, iż w przypadku wspólników spółek kapitałowych, o zakwalifikowaniu zatrudnienia jako czynności pracowniczych nie rozstrzygają przepisy prawa handlowego, lecz przepisy charakteryzujące stosunek pracy. Dla objęcia ubezpieczeniem społecznym z tytułu wykonywania pracy zasadnicze znaczenie ma nie to, czy umowa o pracę została zawarta i czy jest ważna (jako nienaruszająca art. 58 § 1 k.c.), lecz tylko to, czy strony umowy pozostawały w stosunku pracy (art. 8 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). O tym zaś, czy strony istotnie w takim stosunku pozostawały i czy stosunek ten stanowi tytuł ubezpieczeń społecznych, nie decyduje samo formalne zawarcie umowy o pracę, wypłata wynagrodzenia, przystąpienie do ubezpieczenia i opłacenie składki oraz wystawienie świadectwa pracy, ale faktyczne i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy, a wynikających z art. 22 § 1 k.p. W przypadku zatrudnienia wspólników spółek kapitałowych pełniących w nich funkcje zarządcze, decydujące znaczenie dla oceny charakteru stosunku prawnego

łączącego spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z jej wspólnikiem i członkiem zarządu ma treść tego stosunku i warunki jego realizacji. Podkreśla się, że stosunek pracy, zdefiniowany w art. 22 § 1 k.p., jest stosunkiem prawnym starannego działania, którego konstytutywnymi cechami są: dobrowolne, osobiste, odpłatne świadczenie pracy w sposób ciągły, w warunkach podporządkowania pracownika pracodawcy, który ponosi wszelkie ryzyka związane z zatrudnieniem pracownika (A. Kidyba (w:) M. Dumkiewicz, A. Kidyba, Komentarz aktualizowany do art. 1-300 Kodeksu spółek handlowych, LEX 2025, art. 210). Dla objęcia obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi istotne jest zatem, aby stosunek pracy zrealizował się przez wykonywanie zatrudnienia o cechach pracowniczych (wyrok Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2024 r., II USKP 110/23, LEX nr 3667216; postanowienie Sądu Najwyższego z 8 sierpnia 2023 r., I USK 189/22, LEX nr 3592133).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego doprecyzowano również, że gdy mamy do czynienia z większościowym udziałowcem dwuosobowej spółki z o.o., będącym jej jednoosobowym zarządem, mającym 99 spośród 100 udziałów tej spółki, to nie może być on uznany za jej pracownika dlatego, że prowadzi to do sytuacji, w której społeczny status wykonawcy pracy staje się dla danej osoby jedynie funkcjonalnym elementem jej statusu właściciela spółki, służąc jej kompleksowej obsłudze, a więc do sytuacji, w której dochodzi do swoistej symbiozy pracy i kapitału, sprzecznej z aksjologią prawa pracy i prawa ubezpieczeń społecznych, opartą - co do zasady - na założeniu oddzielania kapitału oraz pracy. Jedyny lub niemal jedyny wspólnik spółki z o.o. nie podlega zatem pracowniczemu ubezpieczeniu społecznemu. W konsekwencji tam, gdzie status wykonawcy pracy (pracownika) zostaje zdominowany przez właścicielski status wspólnika spółki z o.o., nie może być mowy o zatrudnieniu w ramach stosunku pracy takiego wspólnika, który nie pozostaje w pracowniczej relacji podporządkowania wobec samego siebie (wyroki Sądu Najwyższego z: 7 kwietnia 2010 r., II UK 177/09, OSP 2012, nr 1, poz. 8; 3 sierpnia 2011 r., I UK 8/11 LEX nr 1043990; 11 września 2013 r., II UK 36/13, LEX nr 1291783; postanowienia Sądu Najwyższego z: 5 marca 2020 r., III UK 82/19, LEX nr 3168960; 22 czerwca 2021 r., II USK 186/21, LEX nr 3317270; Z. Hajn, Zatrudnienie (się) we własnym zakładzie pracy w świetle ustrojowych podstaw

prawa pracy (w:) Współczesne problemy prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, (red.) L. Florek i Ł. Pisarczyk, Warszawa 2011). Odmawiając cechy pracowniczego zatrudnienia w przypadku czynności wykonywanych przez jedynego wspólnika na rzecz spółki w ramach zatrudnienia pracowniczego, Sąd Najwyższy kierował się następującym rozumowaniem. Przede wszystkim elementami, bez których istnienia stosunek prawny nie może być uznany za stosunek pracy. Są nimi: osobiste wykonywanie przez osobę zatrudnioną pracy zarobkowej (za wynagrodzeniem), „ryzyko” socjalne, produkcyjne i gospodarcze (ekonomiczne) podmiotu zatrudniającego, warunki podporządkowania kierownictwu tego podmiotu. O takim podporządkowaniu nie może być mowy w sytuacji występowania tej samej osoby fizycznej równocześnie w kilku różnych rolach, a mianowicie w roli jedynego wspólnika (jedynego udziałowca), a więc właściciela kapitału oraz w charakterze pracownika spółki, którego obowiązki w istocie pokrywają się z zadaniami należącymi do zarządu spółki.

Koncepcja stosunku pracy opiera się na teorii, według której podstawą ustroju pracy jest wymiana świadczeń między dwoma kontrahentami - właścicielem środków produkcji (podmiotem zatrudniającym) a pracownikiem. Z tego punktu widzenia, w świetle cech stosunku pracy oraz ustroju prawa pracy, którego podstawą jest wymiana świadczeń między właścicielem środków produkcji a pracownikiem, jedyny (lub niemal jedyny) wspólnik spółki z ograniczoną odpowiedzialnością co do zasady nie może pozostawać z tą spółką w stosunku pracy, gdyż w takim przypadku status wykonawcy pracy (pracownika) zostaje „wchłonięty” przez status właściciela kapitału (pracodawcy). Jedyny wspólnik w takiej sytuacji wykonuje czynności (nawet typowo pracownicze) na rzecz samego siebie, we własnym interesie i na swoje własne ryzyko. Jedyny wspólnik jest od pracodawcy (spółki z ograniczoną odpowiedzialnością) niezależny ekonomicznie, gdyż - skoro do przesunięcia majątkowego dochodzi w ramach majątku samego wspólnika - nie zachodzi przesłanka odpłatności pracy, a ponadto dyktuje mu sposób działania jako zgromadzenie wspólników.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się natomiast, że dozwolone jest zatrudnienie wspólników dwuosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w tym także na stanowiskach zarządczych, gdy z ustaleń

faktycznych dotyczących okoliczności rzeczywiście realizowanego stosunku prawnego, na podstawie którego wspólnik wykonywał czynności na rzecz spółki, wynikało, że był on poddany zarówno ekonomicznej zależności od swojego pracodawcy, jak i formalnemu nadzorowi sprawowanemu przez zgromadzenie wspólników, na którym podjęcie uchwał wymagało uzyskania takiej kwalifikowanej większości głosów, że posiadane przez wspólnika-zarządcę udziały własnościowe, jako wspólnika większościowego, nie dawały mu statusu wspólnika dominującego, który mógłby samodzielnie decydować w sprawach istotnych dla spółki (wyrok Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2008 r., I UK 162/08, Monitor Prawa Pracy 2009, nr 5, s. 268-271; postanowienie Sądu Najwyższego z 26 listopada 2024 r., III USK 71/24, LEX nr 3811295). Z kolei dopuszczalność zatrudnienia pracowniczego wspólników w dwuosobowej spółce z ograniczoną odpowiedzialnością na stanowiskach specjalistycznych motywowana jest tym, że znajomość spraw spółki, potencjał intelektualny, doświadczenie, związanie kapitałowe, predestynują do zatrudnienia wspólnika w spółce jako pracownika. W przeciwnym razie należałoby zatrudnić osobę trzecią (wyrok Sądu Najwyższego z 9 czerwca 2010 r., II UK 33/10, LEX nr 598436; postanowienie Sądu Najwyższego z 17 października 2024 r., III USK 347/23, LEX nr 3778927).

W niniejszej sprawie Sąd ustalił, że w spornym okresie od 9 sierpnia 2017 r. E. R. była prezesem zarządu spółki i faktycznie wykonywała ona w tym czasie czynności na rzecz samej siebie (we własnym interesie) i na swoje ryzyko gospodarcze. Wszystkie czynności w imieniu pracodawcy (spółki) i pracownika w związku z zawartą umową o pracę wykonywała ta sama osoba – E. R. Wobec nierozdzielenia osoby pracodawcy i pracownika, brak było podporządkowania pracowniczego jako elementu koniecznego stosunku pracy. Zatem w niniejszej sprawie rozdział między pracodawcą i pracownikiem był fikcyjny. Z niekwestionowanych dowodów zgromadzonych w sprawie wynika, że nie doszło do rozdzielenia statusu pracownika E. R. - posiadającej 99 udziałów (99%) w spółce, od właścicielskiego statusu wspólnika spółki. Czynności wykonywane przez skarżącą nie były wykonywane na ryzyko pracodawcy, ale na jej ryzyko i w ramach jej majątku jako niemalże jedyne go wspólnika. E. R. posiadająca 99 ze 100 udziałów w kapitale zakładowym miała status większościowego (dominującego)

wspólnika. Skoro więc w spornym okresie od 9 sierpnia 2017 r. była ona prezesem zarządu spółki, to faktycznie wykonywała w tym czasie czynności na rzecz samej siebie (we własnym interesie) i na swoje ryzyko gospodarcze. Nie istniało rzeczywiste rozdzielenie funkcji i działalności prezesa zarządu od działalności spółki. Jedna i ta sama osoba wyznaczała zadania pracownicze, a następnie sama je wykonywała. Z perspektywy norm prawa ubezpieczeń społecznych E. R. należało więc w okresie od 9 sierpnia 2017 r. traktować jako osobę prowadzącą pozarolniczą działalność, a nie pracownika.

W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, gdy zatrudnienie pracownicze dotyczy większościowego (dominującego) wspólnika, gdyż E. R. posiadająca 99 ze 100 udziałów w kapitale zakładowym dwuosobowej spółki z o.o., będąca jej jednoosobowym zarządem, co w świetle przytoczonego wyżej orzecznictwa Sądu Najwyższego należy uznać za niedopuszczalne. Dla tej kategorii podmiotów ustawodawca przewidział odrębny tytuł podlegania ubezpieczeniom społecznym w art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Wobec wyjaśnienia w judykaturze podnoszonych przez skarżącą wątpliwości na tle interpretacji powołanych przepisów prawa materialnego oraz zgodności zaskarżonego wyroku z tą linią orzecniczą Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(J.K.)

[a.ł]